

Det var en mørk og stormfuld nat, og bølgerne slog voldsomt mod skibets skrog. Jeg stod på dækket af Santa Maria og kunne mærke vinden rive i mit tøj. Mine mænd var bange, og jeg måtte holde modet oppe hos dem. Vi havde været til søs i flere uger uden at se land, og tvivlen begyndte at gnave i os alle. Men jeg vidste, at vi måtte fortsætte. Jeg kiggede op mod stjernerne, som var vores eneste vejviser, og bad til, at vi snart ville finde det land, jeg havde lovet dem.

1

Den 12. oktober 1492, efter mange ugers sejlads, råbte en af mine mænd endelig 'Land i sigte!' Vi gik i land på en ø, som de indfødte kaldte Guanahani. Jeg plantede det spanske flag i jorden og erklærede øen for Spaniens ejendom. De indfødte kom os i møde med nysgerrighed og venlighed. De havde aldrig set mennesker som os før, og vi havde aldrig set en verden som deres. Det var et øjeblik fyldt med håb og muligheder.

2

På vores vej gennem Bahamas stødte vi på mange farlige rev og lavvandede områder. Det krævede al min erfaring som sømand at navigere gennem disse farvande uden at støde på grund. En dag var vi tæt på at miste Pinta, da den ramte et skjult rev. Vi arbejdede hele natten for at få skibet fri, og det var kun med nød og næppe, at vi undgik katastrofen. Disse farvande var smukke, men også dødsfarlige

3

Da vi endelig vendte tilbage til Spanien, blev vi modtaget som helte. Folk jublede og fejrede vores hjemkomst. Jeg blev præsenteret for kong Ferdinand og dronning Isabella, og jeg fortalte dem om de nye lande, vi havde opdaget. Jeg viste dem de skatte og eksotiske varer, vi havde medbragt, og de var begejstrede.

4

Efter mange måneders rejse gennem ørkener og bjerge nåede vi endelig Kublai Khans hof i Kina. Jeg blev overvældet af den storslåede pragt og rigdom, der omgav os. Khanen tog imod os med åbne arme, og jeg blev hurtigt en del af hans hof. Jeg lærte om deres skikke, deres teknologi og deres måde at leve på. Det var en verden, der var så forskellig fra alt, hvad jeg kendte.

5

På vores rejse gennem Tibet mødte vi en gruppe munke, der levede i et kloster højt oppe i bjergene. De inviterede os indenfor og delte deres mad og visdom med os. Jeg var dybt imponeret over deres åndelige praksis og deres evne til at leve i harmoni med naturen. De lærte mig om meditation og indre fred, og det var en oplevelse, der ændrede mit liv.”

6

Efter mange års rejse vendte vi endelig tilbage til Venedig. Byen var forandret, og det var jeg også. Jeg havde set og oplevet så meget, og jeg havde svært ved at finde mig til rette i mit gamle liv. Jeg begyndte at skrive ned, hvad jeg havde oplevet, og folk lyttede fascineret til mine historier. Jeg vidste, at jeg havde en vigtig opgave i at dele min viden om de fjerne lande og kulturer, jeg havde besøgt.

7

En af de mest imponerende oplevelser på mine rejser var at sejle på Kinas store kanal, også kendt som Den Store Kanal. Denne enorme vandvej strakte sig over tusind kilometer og forbandt de nordlige og sydlige dele af landet. Jeg var forbløffet over den ingeniørkunst, der var gået ind i at bygge denne kanal. Vi sejlede forbi frodige landskaber, travle byer og utallige risfelter. Overalt så jeg beviser på Kinas avancerede teknologi og organisation. Det var en rejse, der åbnede mine øjne for, hvor stor og magtfuld denne civilisation var, og jeg vidste, at jeg måtte bringe denne viden tilbage til Europa.

8

Det var en skelsættende dag, da vi endelig rundede Kap det Gode Håb. Bølgerne var voldsomme, og vinden skreg i vores sejl. Mange havde forsøgt før os, men få havde lykkedes. Jeg stod på dækket og så det barske landskab glide forbi. Dette var porten til de østlige riger, og jeg vidste, at vi nu var på vej mod noget stort. Det var en triumf for vores mod og udholdenhed.

9

Da vi ankom til Calicut, blev vi modtaget af kongen med stor pomp og pragt. Jeg præsenterede ham for vores gaver - fine stoffer, glasvarer og krydderier - og han viste os sin rigdom i form af guld, ædelstene og eksotiske krydderier. Vi forhandlede om handelsaftaler, og jeg kunne mærke, at dette møde ville åbne nye døre for Portugal. Det var en verden fyldt med muligheder og rigdomme, som vi kun havde drømt om.

10

På vores rejse langs Afrikas østkyst opdagede vi øen Zanzibar. Det var et paradys med frodige skove, hvide sandstrande og en rig kultur. Vi blev mødt af de lokale, som var venlige og nysgerrige. De viste os deres krydderiplantager, og jeg smagte for første gang på de eksotiske krydderier, som kanel og nelliker. Zanzibar var en skattekiste af rigdomme, og jeg vidste, at det ville blive en vigtig handelsstation for os.

11

Efter to års rejse vendte vi endelig tilbage til Lissabon. Byen var forandret, og det var jeg også. Jeg blev modtaget som en helt, og kong Manuel belønnede mig rigt for mine bedrifter. Jeg fortalte om de nye lande, vi havde opdaget, og de handelsmuligheder, vi havde åbnet.

12

Den 19. april 1770 så vi endelig kysten af det, vi senere kaldte Australien. Jeg stod på dækket af HMS Endeavour og betragtede det ukendte land. Vi sejlede langs kysten og fandt en bugt, som vi navngav Botany Bay på grund af de mange nye planter, vi opdagede der. Jeg gik i land med en lille gruppe mænd og mødte de lokale aboriginere. Det var en fascinerende oplevelse at se deres kultur og levevis, som var så forskellig fra vores egen.

13

En af de mest nervepirrende oplevelser på vores rejse var navigeringen gennem Great Barrier Reef. Det var en labyrint af koralrev og lavvandede områder, og vi var konstant i fare for at støde på grund. En nat ramte vi et rev, og skibet begyndte at tage vand ind. Vi arbejdede desperat for at redde Endeavour, og det lykkedes os at få skibet fri og repareret. Denne oplevelse viste mig, hvor farligt og uforudsigeligt havet kan være.

14

Da vi ankom til New Zealand, blev vi mødt af maorierne, øens oprindelige folk. De var stolte og krigeriske, men også nysgerrige efter at lære om os. Vi udvekslede gaver og lærte om hinandens kulturer. Jeg var imponeret over deres navigationsfærdigheder og deres dygtighed i at bygge kanoer. Det var et møde, der udvidede min forståelse af verden og de mange forskellige måder, mennesker lever på.

15

Min sidste rejse førte mig til Hawaiï, hvor vi først blev modtaget som guder af de lokale. Men efterhånden som vores forsyninger slap op, opstod der spændinger. En dag blev en af vores både stjålet, og jeg gik i land for at forhandle dens tilbagelevering. Det endte tragisk, da jeg blev angrebet og dræbt af de lokale.

16

Jeg husker tydeligt vores sejlads over Det Arabiske Hav på vej til Indien. Skibet var fyldt med handelsvarer og rejsende fra forskellige lande. Vi blev ramt af en voldsom storm, og bølgerne truede med at kaste os over bord. Jeg bad til Allah om beskyttelse, og efter flere dage med uro, klarede vejret endelig op. Da vi nåede kysten af Gujarat, blev vi mødt af en travl havn fyldt med eksotiske dufte og lyde. Det var mit første møde med Indien, og jeg vidste, at dette land ville byde på mange eventyr.

17

En af de mest betydningsfulde oplevelser i mit liv var min pilgrimsrejse til Mekka. Jeg rejste gennem ørkener og bjerge, og jeg mødte mange andre pilgrimme på vej til den hellige by. Da jeg endelig nåede Mekka, blev jeg overvældet af følelsen af fællesskab og tro. Jeg deltog i de hellige ritualer og bad ved Kaabaen. Det var en dybt åndelig oplevelse, der styrkede min tro og gav mig en følelse af fred og formål.

18

Min rejse førte mig også til den legendariske by Timbuktu i Vestafrika. Jeg blev imponeret over byens lærdom og kultur. Jeg besøgte de store biblioteker og mødte lærde fra hele verden. Jeg blev også vidne til den blomstrende handel med guld, salt og andre varer. Timbuktu var en smeltedigel af kulturer og ideer, og jeg tilbragte mange måneder med at lære og udveksle viden. Det var en tid med stor intellektuel vækst og opdagelse.

19

Da jeg ankom til Maldiverne, blev jeg fascineret af øernes skønhed og de venlige mennesker. Jeg blev hurtigt en del af deres samfund og blev endda udnævnt til dommer af sultanen. Jeg lærte om deres skikke og love, og jeg blev imponeret over deres dygtighed i at navigere og fiske. Livet på øerne var fredfyldt, men også fyldt med ansvar. Jeg brugte mange måneder på at hjælpe med at løse konflikter og sikre retfærdighed.

20

Jeg husker tydeligt den dag, jeg første gang så Victoria Falls. Vi havde rejst gennem tætte skove og over barske terræner, og pludselig hørte vi en tordenlignende lyd. Da vi nåede frem, åbenbarede der sig et syn, der tog pusten fra mig. Vandet styrtede ned i en dyb kloft med en sådan kraft, at det sendte en sky af vanddråber højt op i luften. Jeg navngav vandfaldet Victoria Falls til ære for vores dronning. Det var et øjeblik af ren ærefrygt og beundring for naturens skønhed.

21

På en af mine rejser gennem det indre Afrika mødte jeg Makololo-folket. De tog imod mig med åbne arme og stor gæstfrihed. Jeg tilbragte mange måneder med dem, lærte deres sprog og skikke, og de delte deres viden om området med mig. Vi rejste sammen langs Zambezi-floden, og jeg blev dybt imponeret over deres evne til at overleve og trives i dette barske miljø. Deres venskab og støtte var uvurderlig for mig.

22

En af de mest hjerteskrærende oplevelser på mine rejser var at være vidne til slavehandelen. Jeg så mænd, kvinder og børn blive fanget og tvunget til at marchere mod kysten for at blive solgt som slaver. Jeg kunne ikke stå passivt og se på denne grusomhed. Jeg begyndte at dokumentere mine oplevelser og sende rapporter tilbage til England i håb om at skabe opmærksomhed og stoppe denne umenneskelige praksis. Det blev en af mine livsmissioner at bekæmpe slavehandelen.

23

En af de mest udfordrende rejser, jeg foretog, var langs Zambezi-floden. Floden var fyldt med farlige strømhvirlvler og krokodiller, og vi måtte navigere med stor forsigtighed. Vi stødte på mange udfordringer, men også utrolige naturscenerier. Jeg så flodheste bade i vandet og elefanter drikke ved bredden. Det var en rejse, der testede vores mod og udholdenhed, men også gav os en dybere forståelse af Afrikas vilde skønhed.

24

Vi satte sejl fra Norge i 1903 med målet om at finde og navigere gennem Nordvestpassagen. Det var en rejse fyldt med farer og udfordringer. Isen lukkede sig omkring vores skib, Gjøa, og vi måtte overvintre i Arktis. Vi lærte meget af de lokale inuitter, som viste os, hvordan man overlever i dette barske klima. Efter tre år lykkedes det os endelig at fuldføre passagen, og vi blev de første til at sejle hele vejen gennem denne legendariske rute

25

Da vi besluttede os for at erobre Sydpolen, vidste vi, at forberedelserne ville være afgørende. Vi tilbragte måneder med at træne vores hundeslæder og teste vores udstyr. Vi valgte en rute, der ville tage os over Rossbarrieren og op ad Axel Heiberg-gletsjeren. Hver detalje blev nøje planlagt, og vi vidste, at vores succes ville afhænge af vores evne til at arbejde sammen som et team og tilpasse os de ekstreme forhold.

26

Efter at have nået Sydpolen måtte vi overvintre i Antarktis, før vi kunne vende tilbage. Vi byggede en lejr og tilbragte måneder i mørke og kulde. Det var en tid med stor prøvelse, men også med kammeratskab og sammenhold. Vi holdt os beskæftiget med videnskabelige observationer og vedligeholdelse af vores udstyr. Det var en tid, der testede vores mentale og fysiske styrke, men også styrkede vores bånd som et team.

27

Vores forsøg på at nå Nordpolen med skibet Maud endte tragisk. Vi blev fanget i isen og måtte kæmpe for at overleve i de barske arktiske forhold. Vi mistede flere af vores mænd, og det var en tid med stor sorg og frustration. Men vi lærte også vigtige lektioner om mod og udholdenhed. Selvom vi ikke nåede vores mål, vidste vi, at vi havde gjort alt, hvad vi kunne, og at vores erfaringer ville være uvurderlige for fremtidige ekspeditioner.

28

Efter mange måneders sejlads langs Sydamerikas kyst fandt vi endelig indgangen til det, der nu kaldes Magellanstrædet. Det var en smal og farlig passage fyldt med skarpe klipper og stærke strømme. Vi navigerede forsigtigt gennem strædet, og jeg kunne mærke spændingen blandt mine mænd. Da vi endelig nåede ud i det åbne Stillehav, var det en stor lettelse. Vi havde fundet en vej vestpå, og vores drøm om at nå Asien syntes nu inden for rækkevidde.

29

Efter mange måneder på det åbne hav, hvor vi led af sult og sygdom, nåede vi endelig øen Guam. De lokale Chamorro-folk tog imod os med venlighed og gav os mad og vand. Det var en livline for os, og jeg var dybt taknemmelig for deres gæstfrihed. Vi tilbragte flere uger på øen, hvor vi reparerede vores skibe og samlede forsyninger. Det var en tid med hvile og genopladning, som vi desperat havde brug for.

30

Da vi ankom til øen Cebu i Filippinerne, blev vi modtaget af Rajah Humabon og hans folk. De var nysgerrige efter at lære om vores kultur og teknologi, og vi udvekslede gaver og venskab. Jeg præsenterede dem for kristendommen, og mange af dem blev døbt.

31

En af de mest tragiske begivenheder på vores rejse var slaget ved Mactan. Vi forsøgte at hjælpe Rajah Humabon med at underkue en rivaliserende høvding, Lapu-Lapu. Men vi undervurderede deres styrke og beslutsomhed. Under slaget blev jeg såret og faldt til jorden. Jeg så mine mænd kæmpe tappert, men vi var overmandet. Det var her, jeg mødte min skæbne, og jeg vidste, at min rejse var slut. Men jeg håbede, at mine mænd ville fortsætte og fuldføre vores mission.

32

Da vi først satte fod på Yucatáns kyst i 1519, blev vi mødt af en verden, der var både fremmed og fascinerende. De lokale mayaer betragtede os med en blanding af frygt og nysgerrighed. Vi etablerede hurtigt kontakt og begyndte at lære deres sprog og skikke. Jeg husker tydeligt den første gang, jeg så deres imponerende templer og byer, som vidnede om en avanceret civilisation. Det var klart, at vi stod over for en stor udfordring, men også en mulighed for rigdom og ære.

33

En af de mest skelsættende øjeblikke på min rejse var mødet med Malinche, en indfødt kvinde, der blev min tolk og rådgiver. Hun var uundværlig i vores forhandlinger med de lokale stammer og hjalp os med at navigere de komplekse politiske landskaber. Hendes indsigt og intelligens var uvurderlig, og hun blev hurtigt en nøglefigur i vores ekspedition. Uden hendes hjælp ville vores mission have været langt vanskeligere.

34

Da vi endelig nåede Tenochtitlán, Aztekernes hovedstad, blev vi overvældet af byens skønhed og størrelse. Byen lå midt i en stor sø og var forbundet med fastlandet via brede veje og kanaler. Vi blev modtaget af kejser Moctezuma, som viste os stor gæstfrihed. Jeg kunne mærke spændingen blandt mine mænd, da vi gik gennem de travle gader og så de storslåede templer og paladser. Det var en by, der overgik alt, hvad vi havde set før.

35

En af de mørkeste nætter i min karriere var Noche Triste, 'Den triste nat'. Efter at have været i Tenochtitlán i flere måneder, vendte aztekerne sig mod os, og vi blev tvunget til at flygte fra byen. Under vores flugt blev vi angrebet fra alle sider, og mange af mine mænd blev dræbt eller fanget. Jeg selv blev såret, men vi formåede at kæmpe os vej ud af byen. Det var en nat fyldt med tab og sorg, men også med beslutsomhed om at vende tilbage og fuldføre vores mission.

36

Da vi først satte fod på Perus kyst i 1532, blev vi mødt af et land fyldt med mystik og rigdom. Vi havde hørt historier om et mægtigt rige fyldt med guld, og vores forventninger var høje. Vi begyndte vores rejse ind i landet, og jeg kunne mærke spændingen blandt mine mænd. Vi stødte på små landsbyer og lærte om inkaernes kultur og skikke. Det var klart, at vi stod over for en stor udfordring, men også en mulighed for uendelig rigdom

37

En af de mest skelsættende øjeblikke på min rejse var mødet med inkaernes kejser, Atahualpa, i Cajamarca. Vi havde inviteret ham til et møde, og han ankom med en stor følge. Jeg tilbød ham en bibel og bad ham om at acceptere kristendommen, men han kastede den til jorden. Dette blev startskuddet til vores angreb. Vi overmandede hans følge og tog ham til fange. Det var en dristig handling, men det gav os en strategisk fordel i vores erobring af inkariget.

38

Efter at have taget Atahualpa til fange, fortsatte vi vores march mod inkaernes hovedstad, Cuzco. Byen var fyldt med storslåede templer og paladser, og vi blev overvældet af dens rigdom. Vi ransagede byen og beslaglagde store mængder guld og sølv. Det var en tid med stor triumf, men også med brutalitet. Vi ødelagde mange af deres helligdomme og påtvang dem vores egen kultur og religion. Jeg vidste, at vores handlinger ville ændre deres verden for altid.

39

Selvom vi havde erobret Cuzco, var inkaernes modstand langt fra overstået. Mange af dem flygtede til Vilcabamba, hvor de fortsatte deres kamp mod os. Vi måtte føre flere felttog for at undertrykke oprøret. Det var en tid med hårde kampe og store tab på begge sider. Jeg ledte mine mænd gennem tætte jungler og over høje bjerge for at nedkæmpe modstanden. Det var en udmattende og blodig kamp, men vi var fast besluttet på at sikre vores kontrol over landet.

40

Jeg husker tydeligt den dag, jeg blev forvist fra Island. Det var en hård vinter, og jeg havde været involveret i en blodfejde, der endte med drab. Tinget besluttede, at jeg skulle forlade øen i tre år. Jeg samlede min familie og mine trofaste mænd, og vi satte sejl mod vest. Det var en tid med stor usikkerhed, men også med håb om at finde nye muligheder i det ukendte

41

Vi slog os ned i en dal, som jeg kaldte Brattahlid. Vi byggede langhuse og begyndte at dyrke jorden. Livet var hårdt, men vi var beslutsomme. Vi jagede sæler og hvalrosser, og vi lærte at overleve i dette barske klima. Jeg husker de lange vinteraftener, hvor vi sad omkring ildstedet og fortalte historier om vores gamle hjem i Norge og Island. Det var en tid med fællesskab og sammenhold.

42

Efter mange ugers sejlads gennem det iskolde hav, så vi endelig land. Det var en barsk og ugæstfri kyst, men jeg kunne se potentialet i dette nye land. Vi gik i land og begyndte at udforske området. Jeg navngav det Grønland i håb om at tiltrække flere bosættere. Vi fandt frodige dale og gode jagtområder, og jeg vidste, at dette kunne blive vores nye hjem. Det var en tid med hårdt arbejde og store drømme.

43

Efter flere år i Grønland besluttede jeg at vende tilbage til Island for at rekruttere flere bosættere. Jeg fortalte om det nye land og de muligheder, det bød på. Mange var skeptiske, men nogle få modige sjæle besluttede at følge mig tilbage. Vi satte sejl igen og vendte tilbage til Grønland med nye forsyninger og håb om en bedre fremtid. Det var en tid med nye begyndelser og store ambitioner.

44

Jeg husker den dag, vi først så kysten af det land, vi senere kaldte Vinland. Vi havde sejlet vestpå fra Grønland i flere uger, og endelig så vi frodige skove og grønne marker. Vi gik i land og fandt vilde druer, som gav landet dets navn. Det var et frugtbart og rigt land, og vi byggede en lille bosættelse, som vi kaldte Leifsbudir. Vi tilbragte vinteren der, og jeg kunne mærke, at dette land havde potentiale til at blive en vigtig del af vores verden.

45

En dag, mens vi udforskede Vinland, stødte vi på en gruppe indfødte, som vi kaldte skrællinger. De var små af vækst og klædt i skind. Vi forsøgte at handle med dem, og i begyndelsen var de venlige. Men efterhånden som vores kontakt blev hyppigere, opstod der spændinger. En dag blev vi angrebet, og vi måtte forsvare os. Det var en tid med stor fare, men også med læring om de udfordringer, der fulgte med at udforske nye lande.

46

Da jeg vendte tilbage til Grønland, blev jeg modtaget som en helt. Min far, Erik den Røde, var stolt af mine bedrifter, og jeg fortalte vores folk om Vinland og de rigdomme, vi havde fundet der. Mange var ivrige efter at rejse dertil og starte et nyt liv. Vi begyndte at forberede en ny ekspedition med flere skibe og forsyninger. Det var en tid med stor forventning og spænding.

47

Den første vinter i Leifsbudir var hård, men vi klarede os godt. Vi byggede solide huse og lagde forsyninger op. Vi jagede og fiskede for at skaffe mad, og vi lærte at overleve i det nye land. Jeg husker de lange vinteraftener, hvor vi sad omkring ildstedet og fortalte historier om vores rejser og drømme for fremtiden. Det var en tid med kammeratskab og håb om, at Vinland ville blive en del af vores arv.

48

Jeg husker tydeligt, da jeg besluttede at starte en navigationsskole i Sagres. Jeg ville samle de bedste søfolk og forskere for at lære mere om havene. Vi byggede observatorier og værksteder, hvor vi kunne studere stjernerne og lave nye navigationsinstrumenter. Det var en tid med meget læring og nye opfindelser, og jeg vidste, at dette ville hjælpe os med at finde nye handelsruter og opdage ukendte lande

49

En af de mest spændende tider i mit liv var, da vi udforskede Afrikas vestkyst. Jeg sendte mange ekspeditioner af sted, og hver gang de kom tilbage, havde de nye kort og historier om de lande, de havde set. Vi opdagede Kap Bojador, som mange troede var umuligt at passere. Da vi endelig kom forbi det, kunne vi fortsætte med at udforske Afrikas kyst. Det var en tid med store opdagelser og nye muligheder.

50

En af de mest bemærkelsesværdige opdagelser var Azorerne, en øgruppe midt i Atlanterhavet. Jeg sendte en ekspedition af sted, og da de kom tilbage med nyheden om disse frodige øer, var jeg begejstret. Vi begyndte straks at kolonisere øerne og udnytte deres ressourcer. Azorerne blev en vigtig base for vores videre udforskning af Atlanterhavet og en strategisk handelsstation.

51

En af mine største drømme var at finde en søvej til Indien. Jeg vidste, at dette ville åbne op for en rigdom af krydderier og andre eksotiske varer. Jeg arbejdede hårdt på at sende ekspeditioner længere og længere sydpå langs Afrikas kyst. Selvom jeg ikke selv nåede at se denne drøm blive til virkelighed, vidste jeg, at vi var på rette vej. Mine bestræbelser lagde grundlaget for de senere opdagelser, der førte til Vasco da Gamas rejse til Indien.

52

En af de mest udfordrende perioder på vores rejse var vinteren i Stadacona, det nuværende Quebec. Kulden var ubarmhjertig, og mange af mine mænd blev syge af skørbug. Vi havde ikke nok forsyninger, og vi måtte stole på hjælp fra de lokale Iroquois. De lærte os at lave en te af hvide cedertræer, som hjalp med at helbrede skørbugen. Deres venlighed og viden reddede vores liv, og jeg var dybt taknemmelig.

53

Da vi ankom til Stadacona, blev vi modtaget af høvding Donnacona. Han var en stolt og magtfuld leder, og vi indgik hurtigt en alliance. Donnacona fortalte os om et rige længere op ad floden, som han kaldte 'Kanata'. Jeg besluttede at følge hans råd og udforske dette land. Donnacona og hans folk hjalp os med at navigere floden og undgå farer. Det var en tid med samarbejde og gensidig respekt.

54

På vores rejse op ad Saint Lawrence-floden nåede vi en stor ø, som de lokale kaldte 'Hochelaga'. Vi gik i land og blev mødt af en stor gruppe Iroquois, som førte os til deres landsby. De viste os deres marker og deres måde at leve på. Jeg besteg et nærliggende bjerg og fik et fantastisk udsyn over området. Jeg navngav bjerget 'Mont Royal', som senere blev til Montreal. Det var en tid med store opdagelser og nye indsigter.

55

Efter flere års udforskning vendte vi endelig tilbage til Frankrig. Vi blev modtaget med stor interesse og nysgerrighed. Jeg fortalte kong Frans I om de nye lande, vi havde opdaget, og de muligheder, de bød på. Jeg bragte prøver af mineraler og planter med tilbage, og jeg beskrev de rige fiskeressourcer i Saint Lawrence-floden.

56

Den 24. november 1642 så vi endelig land efter mange ugers sejlsads. Jeg navngav det Van Diemen's Land til ære for min overordnede, Anthony van Diemen. Kysten var barsk og klippefyldt, men vi fandt en beskyttet bugt, hvor vi kunne gå i land. Vi udforskede området og fandt frodige skove og klare floder. Det var et smukt og uberørt land, og jeg vidste, at vi havde gjort en vigtig opdagelse. Vi plantede det hollandske flag og tog formelt ejerskab af landet

57

Da vi nåede New Zealand, blev vi mødt af en gruppe maorier i kanoer. De var nysgerrige, men også mistroiske over for os. Vi forsøgte at kommunikere med dem, men der opstod hurtigt spændinger. En dag blev vi angrebet, og flere af mine mænd blev dræbt. Vi måtte trække os tilbage til vores skibe og forlade området. Det var en tid med stor fare, men også med læring om de udfordringer, der fulgte med at udforske nye lande.

58

På vores rejse gennem Stillehavet opdagede vi en gruppe øer, som vi senere kaldte Fiji-øerne. Vi gik i land og fandt frodige landskaber og venlige indfødte. De viste os deres landsbyer og delte deres mad med os. Jeg blev imponeret over deres dygtighed i at bygge kanoer og deres viden om havet. Det var en tid med gensidig læring og respekt, og jeg vidste, at disse øer ville blive vigtige for fremtidige ekspeditioner

59

Efter mange måneders rejse vendte vi endelig tilbage til Batavia (det nuværende Jakarta). Vi blev modtaget med stor interesse og nysgerighed. Jeg fortalte om de nye lande, vi havde opdaget, og de muligheder, de bød på. Jeg bragte prøver af mineraler og planter med tilbage, og jeg beskrev de rige fiskeressourcer i de nye områder.

60

- **1-4: Christoffer Colombus**
- **5-8: Marco Polo**
- **9-12: Vasco da Gama**
- **14-16: James Cook**
- **17-20: Ibn Battuta**
- **21-24: David Livingstone**
- **25-28: Roald Amundsen**
- **29-32: Ferdinand Magellan**
- **33-36: Hernan Cortes**
- **37-40: Francisco Pizarro**
- **41-44: Erik den Røde**
- **45-48: Leif den Lykkelige**
- **49-52: Henrik Sofareren**
- **53-56: Jacques Cartier**
- **57-60: Abel Tasman**